

עפ"ג 23687/12/13 - יוסף בוזינח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ג 23687-12-13 בוזינח נ' מדינת ישראל

עודד גרשון, שופט [אב"ד] כמאל סעב, שופט תמר שרון נתנאל, שופטת
יוסף בוזינח
ע"י ב"כ עוה"ד מוטי לוי או לירן אוחיון (במינוי סניגוריה ציבורית)
נגד
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

פסק דין

השופטת תמר שרון-נתנאל:

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בימ"ש השלום לתעבורה בעכו (כבוד השופט בכר), **הכרעת דין** מיום 14.2.13 ו**גזר דין** מיום 18.11.13.

המערער הורשע בבימ"ש קמא, בעבירות של **גרימת מוות ברשלנות** - עבירה לפי סעיף 64+40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") + 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של **אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעבר חצייה** - עבירה לפי סעיף 67 לפקודה, ועבירה של **אי האטה לפני מעבר חצייה** - עבירה לפי סעיף 52 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 +68 לפקודה.

בימ"ש קמא קבע, כי הוכחו עובדות כתב האישום, על פיהן, ביום 8.11.07, שעה 17:00 לערך, ברחוב מ"ג המעפילים במעלות, נהג המערער ברכבו - משאית מסוג וולוו מ.ר. 2175350 (להלן: "**המשאית**"), נכנס לכיכר תנועה ובפנייתו ימינה, ביציאה מהכיכר, עבר מעבר חצייה, ללא שהבחין בהולכת רגל, הגב' לידיה כצנלסון ילידת 1936 (להלן: "**המנוחה**"), אשר עברה את הכביש במעבר החצייה, מימין לשמאל בכיוון נסיעת המערער כשהיא נושאת 3 סלים כבדים, פגע בה ופצע אותה פצעים אנושים שהביאו למותה.

אין חולק שהמנוחה עברה את מעבר החצייה מימין לשמאל, בכיוון נסיעת המשאית וכי היא נפגעה מהחלק האחורי של המשאית. כן אין חולק, שהמערער כלל לא הבחין במנוחה, עד רגע הפגיעה.

הערעור על הכרעת הדין :

2. המחלוקת העיקרית היא, היכן נפגעה המנוחה, האם היא נפגעה עוד בהיותה על מעבר החצייה ובטרם סיימה את המעבר, כקביעת בימ"ש קמא, או שמא קיימת אפשרות סבירה, שיש בה כדי להטיל ספק באשמת המערער, שהמנוחה נפגעה לאחר שסיימה לעבור את מעבר החצייה, עלתה על אי התנועה ומסיבה לא ידועה הסתובבה וחזרה אל מעבר החצייה, כטענת ב"כ המערער.

לאחר ששקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים, כמו גם את הכרעת דינו של בימ"ש קמא ואת הראיות שהובאו בפניו, סבורה אני שהאפשרות שהועלתה על ידי ב"כ המערער הינה, לכל היותר, אפשרות תיאורטית. אפשרות זו אינה עולה בקנה אחד עם הראיות שהיו בפני בימ"ש קמא ואין בה אף לא כדי לעורר ספק באשמת המערער.

3. על המשאית לא נמצא סימן לנזק כלשהו ובשל כך שנראו סימני ניגוב על החלק הקדמי השמאלי של המשאית, סבר הבוחן המשטרתי, תחילה, כי המנוחה עברה את מעבר החצייה משמאל לימין, כיוון נסיעת המשאית וקבע, כי המערער יכול היה להבחין בה מבעוד מועד ולמנוע את התאונה.

רק לאחר שמספר חודשים לאחר מכן, נגבתה הודעה מעד הראיה היחיד לתאונה, מר זוהר מאיר (להלן: "זוהר") והוא מסר שהוא היה עד לתאונה ושראה את המנוחה עוברת את מעבר החצייה מימין לשמאל, בחן הבוחן, שוב, את הממצאים, על בסיס עדות זו ובהנחה שהמנוחה עברה את מעבר החצייה מימין לשמאל וקבע, כי גם במצב דברים זה יכול היה המערער וצריך היה, להבחין המנוחה, כשהיא עוברת במעבר החצייה ולמנוע את התאונה.

4. בימ"ש קמא קיבל את חוות דעתו של בוחן התנועה המשטרתי (להלן: "הבוחן"), על פיה המערער יכול היה להבחין במעבר החצייה, במרחק של 5 מטרים לפני הכניסה לכיכר ועל פיה הוא יכול היה לראות את מעבר החצייה ואת אי התנועה, ברציפות, ממרחק זה ועד לרגע האימפקט, כולל דרך החלון השמאלי.

מומחה טכוגרף מטעם התביעה, קבע, כי המהירות האחרונה של המשאית, כפי שנרשמה בטכוגרף, היתה 33 קמ"ש, פלוס מינוס 6 קמ"ש וכי בניגוד לגרסת המערער, אשר טען שהוא עצר את המשאית לפני הכניסה לכיכר, מראה הטכוגרף, שהמשאית היתה בנסיעה רצופה עד לפגיעה.

מומחה ההגנה, העיד שהמשאית נסעה במהירות של עד 35.5 קמ"ש, האטה, עצרה לפני הכניסה לכיכר ולאחר 39 שניות נסיעה והאצה עד למהירות 13.5 קמ"ש ואז עצירה. בימ"ש קמא קיבל עמדה זו והכרעת דינו יוצאת מנקודת הנחה, כי כך אמנם נהג המערער.

עם זאת יש לציין, שהבוחן המשטרתי הסכים כי אפשר שהמערער נסע, בעת התרחש התאונה, במהירות של 13.5 קמ"ש, אך הבהיר, כי גם כך - תרחיש לפיו המנוחה הספיקה לעלות על אי התנועה ולחזור והמשאית עדיין היתה במקום, אינו נראה לו אפשרי.

5. ב"כ המערער טוען, כי לא ייתכן שהמנוחה נפגעה מהחלק האחורי של המשאית, שכן מבחינה פיזיקאלית, בשים לב לאורכה של המשאית (9 מטרים) ולמהירות נסיעתה, כפי שנקבעה על ידי מומחה ההגנה, לא ייתכן שעד שהחלק האחורי של המשאית הגיע אל המנוחה, היא לא סיימה לעבור את כל מעבר החצייה. לטענתו, גם הבוחן המשטרתי הסכים לכך. טענה זו נדחתה על ידי בימ"ש קמא, ולטעמי - בצדק נדחתה.

ראשית, הבוחן המשטרתי לא העיד שהדבר אינו אפשרי. נהפוך הוא. תחילה העיד הבוחן, שאם הנהג שובר את ההגה ימינה, כדי לא לפגוע במדרכה "... **אזיכוללהיותשיווצר מצבכזהשהחלק האחוריבולטיותרמהחלקהקדמי וזהבמיוחדבמהירויותנמוכותוגםלצורךציאהממעגל תנועה.**" לשאלה נוספת, ספציפית, של הסנגור בענין זה השיב הבוחן: **"אני מסכים שיש כאן בעיה מסוימת לפי גרסת העד, אלא אם כן היזרקות זנב או פעולת היגוי חדה של נהג המשאית"** (ההדגשות אינן במקור).

שנית, עד הראיה, זוהר, מסר בהודעתו במשטרה (ובסרטון השחזור שנערך עמו), בבירור ובאופן שאינו משתמע לשני פנים, שהוא ראה את החלק האחורי השמאלי של המשאית פוגע במנוחה, אשר היתה לקראת סוף החצייה והוא אף צעק לנהג, אותו הוא מכיר: **"בוזינח הרגת מישהי"**.

אמנם, בעת שהעיד בפני בימ"ש קמא, חזר בו זוהר מאשר אמר במשטרה והוכרז עד עוין אולם בימ"ש קמא העדיף את דבריו במשטרה על פני עדותו בביהמ"ש, בקבעו, שאין לו ספק: **"כי הודעתו של זוהר במשטרה תארה נכונה את אופן התרחשות האירוע וכי האמור בעדותו בביהמ"ש אינו אמת"**.

בקביעה זו אין כל מקום להתערב, לא רק בשל ההלכה לפיה אין ערכאת הערעור נוהגת להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא גם לגופם של דברים. מקריאת עדותו של זוהר בביהמ"ש עולה, בבירור, כי העד עשה כל מאמץ על מנת לעזור למערער, שהינו שכן של אחותו. גרסתו של זוהר בביהמ"ש לא היתה עקבית ונמסרו על ידו מספר גרסאות סותרות. למעשה, גם ב"כ המערער מסכים שהחלק הראשון של גרסת העד בביהמ"ש, בו אמר זוהר שכלל לא היה מגע בין המשאית לבין המנוחה, אינו אמת, אולם הוא טוען, ללא כל בסיס, ראייתי או אחר, כי דווקא המשך דבריו, בהם אמר, שהמנוחה חזרה וירדה לכביש לאחר שכבר הגיעה לאי התנועה, הם האמת. בנסיבות אלה בוודאי שאין מקום להתערב בהעדפת ביהמ"ש את אמרתו של זוהר במשטרה, בה חזר זוהר והבהיר, מספר פעמים, שבעת שהמשאית פגעה בה, המנוחה טרם סיימה לעבור את מעבר החצייה.

6. גם הטענה, לפיה אין אפשרות פיזיקאלית להיתכנות התאונה, כפי שטען מומחה ההגנה, איננה מבוססת כלל ועיקר. הניסוי שנערך על ידי מומחה ההגנה אינו תואם את עובדות המקרה, כפי שהונחו בפניו. המומחה הסביר שהוא הניח קונוס (המדמה את המנוחה), במקום בו היא נפגעה וכי הוא הורה למערער לעבור את מעבר החצייה, כשהוא מתקרב עם הפינה השמאלית של המשאית לאזור הקונוס (עמ' 43 לפרו') ולנסוע כמה שיותר קרוב לקונוס (עמ' 44 לפרו' שו' 18).

ברי, כי לא זה היה המצב במציאות, שכן כאשר המשאית של מערער הגיעה למעבר החצייה, המנוחה לא היתה במקום בו נפגעה (קרוב לאי התנועה), אלא רחוק יותר מאי התנועה ואף יש להניח שהיא התנהלה באיטיות, בשל גילה ובשל כך שהיא נשאה שלושה סלים כבדים.

בנוסף, מומחה ההגנה התחמק, בעדותו, שוב ושוב, מלהשיב תשובה ברורה לשאלה באיזו מהירות נסיעה הוא ערך את הניסוי (ראו, למשל, עמ' 44 לפרו') ובנסיבות אלה, בדין העדיף ביהמ"ש קמא את חוות דעתו של הבוחן.

7. יתירה מזו - **המערער עצמו** אישר, על פי ניסיונו כנהג, שכאשר הוא לוקח עם המשאית סיבוב רחב ועליו לפנות ימינה, הוא צריך לשבור את ההגה ימינה כדי להתיישר וכן אישר, כי בשים לב לאורך המשאית, ייתכן מצב שכאשר הוא שובר את ההגנה ימינה הרכב "**זורק זנב**" מאחורה (עמ' 39 לפר' שו' 6-18) ואף אישר, מניסיונו כנהג משאית ותיק, שהוא אינו יכול לשלול מצב בו המנוחה חצתה את מעבר החצייה מימין לשמאל והמשאית פגעה בה בהיותה בסוף החצייה, אולם טען, כי זה לא אומר שהוא ראה אותה (עמ' 40 לפרו' שו' 26-28).

זאת ועוד - בהתייחס לתאונה דנן אמר המערער: "**שמעתי מכה** (היא הפגיעה במנוחה), **חשבתי שעליתי על האי תנועה, רק מהצעקה שלו** (של זוהר) **עצרתי את האוטו**" (עמ' 37 לפרו' שו' 5). כלומר - **המערער עצמו**, שהוא נהג מנוסה, סבר על פי ניסיונו, ועל פי האופן בו הוא נהג בעת האירוע, שהוא עלה על אי התנועה.

בימ"ש קמא ציין, עוד, כי האפשרות שהועלתה על ידי הסנגור גם אינה עולה בקנה אחד עם חוות דעתו של הפתולוג, לפיה המנוחה נפגעה כשהיא בעמידה וכי: "**גרסת ההגנה לפיה המנוחה חזרה לאחור, הינה גרסה שהובאה כטענה סתמית בעלמא, אשר אין לה כל תימוכין ולא בבדל של ראייה**".

8. הנה כי כן, לא רק שב"כ המערער לא הצביע על נימוק כלשהו לחריגה מהכלל, אלא שקביעותיו העובדתיות של בימ"ש קמא מעוגנות היטב בחומר הראיות שהיה בפניו והן מצדיקות ומחייבות הרשעה בעבירות בהן הורשע המערער.

לא למותר לציין, כי תקנה 67(א) לפקודת התעבורה מחייבת נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, בו עוברים הולכי רגל, לאפשר להם "**להשלים את החצייה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך**". זאת המערער לא עשה וברשלנותו בנהיגה פגע במנוחה וגרם למותה.

9. לאור כל האמור לעיל, אמליץ בפני חברי לדחות הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על העונש :

10. בימ"ש קמא גזר על המערער את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופת של 6 חודשים, שירוצה בעבודות שירות, בנאות הורים - נאות הדסה בקיבוץ גשר הזיו, החל מיום 15.12.13.

ב. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתקופה הנ"ל של גרימת מות ברשלנות או נהיגה בזמן פסילה.

ג. תשלום קנס בסך 3000 ש"ח או 30 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

ד. פסילה מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 8 שנים בניכוי 90 ימי פסילה מנהלית.

11. בימ"ש קמא שקל את כל השיקולים הרלבנטיים ובכללם - נסיבות התאונה ותוצאתה - קיפוח חיי המנוחה, מידת רשלנותו של המערער, גילו ומצבו המשפחתי, מקצועו כנהג משאית פינני אשפה מזה 10 שנים, עברו התעבורתי, הכולל 67 הרשעות, כמו גם טיבן של ההרשעות וכן התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהנאשם ואת המלצתו להימנע מלהשית על המערער עונש מאסר ולהסתפק במאסר שירוצה בעבודות שירות ומאסר על תנאי.

בימ"ש קמא קבע כי רשלנותו של המערער אינה מצויה ברף הגבוה ואימץ את המלצת שירות המבחן, במלואה.

העונש שנגזר על המערער אינו חמור כלל ועיקר ואף לא שמעתי מפי ב"כ המערער נימוק כלשהו המצדיק התערבות בו.

לפיכך, אמליץ לחבריי לדחות גם את הערעור גזר הדין.

12. סופו של דבר, אם דעתי תישמע, ידחה הערעור על כל חלקיו.

מאחר שהממונה על עבודות שרות מצא כי המערער מתאים לביצוע עבודות שרות, ומאחר שהמועד שנקבע על ידי הממונה להתייצבות המערער לביצוע עבודות השירות חלף, אציע כי נורה למשיב לשוב ולהתייצב בפני הממונה על עבודות שרות כדי שזה יקבע היכן יבצע המערער את עבודות השרות ומתי.

תמר שרון-נתנאל, שופטת

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

אני מסכים.

**עודד גרשון, שופט
[אב"ד]**

השופט כמאל סעב:

אני מסכים.

כמאל סעב, שופט

אשר על כן הוחלט, פה אחד, לדחות את הערעור על כל חלקיו כאמור בחוות דעתה של השופטת תמר שרון-נתנאל.

על המערער להתייצב בפני הממונה על עבודות ביום א' 16.2.14 עד שעה 09:00 במפקדת עבודות השירות, בבית המעצר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099, כדי שזה יקבע היכן יבצע המערער את עבודות השרות ומתי.

המזכירות תשלח העתק מפסק דין זה לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, י"ג אדר תשע"ד, 13 פברואר 2014, במעמד הצדדים.

עמוד 6

תמר שרון-נתנאל, שופט

כמאל סעב, שופט

עודד גרשון, שופט
[אב"ד]